

Sütő Gábor *

Ötödik levél

(VÁLASZTÁSI INTELMEK)

Kedves Unokaöcsém!

Nagyon hasznosnak bizonyul a levelezésünk. Én tájékoztatást kapok a vidéki kötelékeink gondolatvilágáról, ti pedig hasznosíthatjátok irányelvszerű intelmeimet. Mégis felemás érzésekkel fogadtam a legutóbbi leveledben felvetett, évekkel ezelőtt lefutott kérdést, amely nyilván okkal, vissza-visszatér a politikai csatározások napirendjére: az állítólag ismét esedékes rendszerváltásról van szó. Értem én, hogy e fogalom alatt most nem a társadalmi rendszer, hanem az eltúlozva Orbán-rendszerré előléptetett berendezkedés felváltásáról beszélnek. Elsősorban az ellenzékiek és a politikailag meghatározhatatlan handabandázó huszonéves percmemberkék (pontosabban pillanatemberkék, hiszen maguk is momentumnak nevezik a klikkjüket), akiknek pozitív program eleve nem is juthat az eszükbe, mert őket már így nevelték, vagyishogy, némi büszkeséggel mondhatnám, neveltük! Kezdi azt hinni, hogy önállósulhatnak, s mindenekelőtt az 1%-os eredmény, vagy egy képviselő parlamentbe juttatásával járó állami dotáció érdekeli őket. Nagy részük óhaja az említett neveltetésük révén őszinte ugyan, de meghirdethető program nélkül, az igencsak ágaskodó egyéni ambícióik és a győzelembe vetett bizalmuk hiánya miatt, a tőlünk és a Sorostól kapott támogatás ellenére sem képesek többre botrányok okozásánál, legkevésbé egységbe tömörülni. Így semmi esélyük nincs még helyi részleges győzelemre sem, nemhogy kormány-, vagy rendszerváltásra. Ezért igyekeznek

erőszakosan élezni a politikai küzdelmet, valamint külföldi támogatást szerezni, hátha a zavarosban kecsegtetőbb eredménnyel halászhatnak. Külföldre exportálják belső vitáinkat, a belső választási harcba meg igyekeznek külföldi szervezeteket bevonni. Ez egyébként az egész ellenzékre jellemző beleértve az EU-képviselőket is. Támogathatnánk a törekvéseiket nyíltabban, erőteljesebben, hiszen, gyakorlatilag mi magunk növesztettük őket a nyakunkra, ha lenne rá esély, hogy legalább koalíciós kormányzásra kényszeríthetnénk a Fidesz-KDNP-t, de pillanatnyilag ilyen koalíció vezetésére egyetlen ellenzéki párt sem alkalmas. A Jobbik számára, amíg tényleg a jobbik volt, mutatkozott némi lehetőség, de Vona és rosszul ítélő cinkosai elpuskázták (köztük Heller Ágnes, aki elhamarkodottan ölelte őket örökifjú keblére, vagy Simicska, aki minden teketória nélkül lekorrumpálta őket). Tartok tőle, hogy mindezek következtében a dolgok némileg kezdenek át- illetve visszarendeződni, mert mindezek okán széthullóban az MSZP, Gyurcsány ismét kiügyeskedti a „Gyurcsány, takarodj!” jelszó országos elterjedését, a többiek folytatják a vegetálást, de érthetően megindult a jelenleg kis pártnak számító MIÉP mozgólódása is, ami, a magyarokat ismerve, vélhetően az erősödésével járhat.

Az ócsárolásra is érdemtelen huszonéves percmemberkék kinevelése olyan hatásos volt, hogy még a zsidó értelmiség egy részének is megzavarta a fejét, amin meg azért nem csodálkozom, mert nem egy esetben a fiacskáikról, rokonaikról van szó. A retyerutyaság alapján, egymást bátorítva, magabiztosan nyilatkoznak olyan kérdésekről is, amelyeknek nemcsak nem szakértői, hanem még felületesen sem értenek hozzá. (Például Paks bővítése, ami nekünk sem tetszik, de tagadhatatlanul a kormány egyik legjelentősebb sikere, akkor is, ha bizonyos hazai, de elsősorban külföldi erők kígyót-békét kiabálnak rá, sőt zsarolni igyekeznek, hiszen nem áll összhangban az érdekeikkel). Nyilatkozataik mögött a rokoni, vagy cinkostársi kapcsolatokon túl sértettség, túlérzékenység, telhetetlenség, az általuk vélt fősodorhoz való igazodás, de, megismételem, főleg a ránk és a neveltjeinkre jellemző féktelen gátlástalanság húzódik meg. Felkészületlenségükkel párosuló megalapozatlan önbizalmuk miatt azonban nemcsak nekünk, önmaguknak sem tesznek jót. Meg kellene érteniük, meg is fogjuk értetni velük, hogy vissza kell fogniuk önmagukat. (Néhány baloldali pártban már lámpavasat emlegetnek, meg sajnálkoznak, hogy egyes bírálóik még élnek, stb.)

Mindezek ugyancsak azt támasztják alá, nem olyan rendszerváltásról van szó, mint 1989/90 körül, hanem kormányváltásról, ami azonban ezúttal a kormánypártoknak és az ellenzéki pártoknak az ország életbevágó kérdéseire adott válaszaik éles szembenállása és a külföldi érdekek közrejátszása miatt bizony mégis **több lenne, mint kormányváltás**. Már ha hagynánk megvalósulni. E megjegyzésemem ne csodálkozzatok, merthogy bármennyire is kíváncsok az Orbán-kormány leváltása, mindezek okán, ha ezek a mostani, nagyrészt jövevény-szagú ellenzéki törekvések megvalósulhatnak,

nem kíváncsok rendszer szintű változásokkal

(visszatérés a vadkapitalizmushoz, iszlám beözönlés, meg az említett lámpavas)

járnának, kormányozhatatlanná válna az ország, ami beláthatatlan következményekre vezethetne, s amelyek minket is sújtának, és sokat kellene kínlódnunk velük

. Engem éppen e várható fejlemények gondolkodtatnak el. De feltehetőleg titeket is, és szüli

bennetek a kételyeket, hogy a feszült és drámai fordulatokkal fenyegető nemzetközi és belső helyzetben a Fidesz-KDNP-kormány újraválasztására, vagy leváltására kell-e törekednetek. Annyiban igazatok van a felvetéssel, hogy a gójok szóhasználatával élve, magyarmiskásan neki kell veselkednünk, hogy megalapozottan kidolgozzuk

az érdekeinket

hosszabb távon szolgáló helyes álláspontunkat. (

Ez alatt ne csak a magyarországi zsidóság, hanem általában a diaszpóra és főleg Izrael érdekeit, különösen a Magyarországgal kapcsolatos távlati tervünket értsétek mindig

). Megnyugtatlak benneteket, ezen már javában dolgozunk, s néhány iránymutató, árnyalataiban még változható részletet megelőlegezek. Persze, közvetetten, inkább csak az 1989/90-es rendszerváltásból vett példák

utólagos, de előremutatónak szánt elemzésével teszem

.

A folyamat áttekinthetősége és érthetősége végett kissé távolabbról, de idevágó, s egyébként a leveledben is szereplő súlyos kérdések elemzésével célszerű indítanunk. Nem először írod, szeretnétek tudni, mi az igazság az ügynök kérdésben, s hogy szerintetek „*az ügynök-kérdés – Orbán kérdés!*”

Érteni vélem, mi mindenre gondoltok, amikor e problémakör nem hagy benneteket nyugodni. Némi ráció van is benne, de az előttek jórészt takarva maradt belső harcok és személyi összefonódások ismeretének hiányában vakvágányra futtok. Értsétek meg végre, hogyha bárkit, akár a kíváncsiságotokat olyannyira ingerlő Orbánt beszervezték, vagy sem, az ma már érdektelen és nemcsak Orbán-kérdés (talán egyáltalán nem is az), hanem elsősorban zsidó kérdés. Legalábbis

majdnem minden esetben

zsidó kérdés

is

, mert vagy az egyik, vagy a másik oldalon a mieink az érdekelt felek. Ennek következtében, ha valaki, legyen az akárki, akadályozza az ügynökök azóta egyébként agyonhamisított listájának közzétételét, nem önmagát, vagy messze nemcsak önmagát, hanem elsősorban a zsidó ügynökök tömegét védi. Ezért nekünk egyáltalán nem kellene fontoskodnunk, még kevésbé hőzöngönnünk e téma kapcsán.

Csodálkozom is rajta, hogy ezt még az SZDSZ-kedő mostani pártunknak tekintett LMP önmagukat a kelleténél jobban előtérbe toló, mindent mindenkinél jobban tudónak tartó, ezért mindenbe feleslegesen belekotyogó szeleskedő társelnökei sem értik. A Tett és Védelem nevű szervezetünk, no meg a Mazsihisz talán valamivel taktikusabban értelmezi a megváltozott körülményeket és alkalmazkodik hozzájuk, de **a gój igaz és a zsidó hasznos közötti**

választás nekik sem mindig sikerül

. A Tett és Védelem magyarok elleni feljelentései, például, csak a velünk szembeni ellenszenvet növelik, különösen annak láttán, hogy a bíróságok ügybuzgón sietnek elmarasztalni, sőt elítélni az általunk feljelentett magyarokat. Ugyanis olyan társadalmi rendszerben élünk, amelyben a tőke az úr, ezért minden áru, beleértve a (bírói) lelkiismeretet is. A lelkiismeret szentségére és szabadságára lehet ugyan hivatkozni, de nem érdemes, mert úgysem vezet eredményre, vagy ellentétes eredményt szül. A nem éppen jó hírnévnek örvendő Ron Werber testvérként újbóli megjelenésével az éppen ebből kiinduló és összeálló Soros-Werber-Szél trió talán képes lesz valami komolyabb teljesítményre. Akár zsidó elhivatottságból, akár kényszerűen, de támogatnunk kell őket; ugyanis mindenképpen biztosítanunk kell, hogy ne csak bejussanak/bejussunk a parlamentbe, hanem komoly pozíciókat szerezzenek/szerezzünk.

Azt viszont természetesnek tartom, hogy a Momentum említett okoskodó „fegyőrei” és hülyegyerekei, meg a polgárilag engedetlenkedő és táborozó Gulyás Márton, az ordenáré fenyegetésben nagymester Simicska Ádám gyerek és társaik, akiket nagy jóindulattal politikailag csecsemőknek nevezhetünk, ezt sem értik, hiszen zavaros fogalmuk is alig van róla, hogy miről is van szó. Mégis bele-beleköpnék a levesünkbe, amíg egyszer el nem kapjuk a tőküket. Akkor majd megtudják, mi fán terem a dió. Ne csodálkozzatok e véleményemen sem. Ők gyanút keltően önállósodnak és túl harsányan kormányellenesek. Hiszen láthatjátok, **a rendőrség oly körültekintően jár el velük szemben, annak ellenére, hogy lépten-nyomon súlyosan megsértik a közrendet, s oly pimaszul kihívóak, hogy érzésem és néhány barátom szerint a baloldal bomlasztásának céljával valamely kormány szerv keze is benne lehet e kíméletességben**

. Hogy a hírneves hittársunk, Soros keze, illetve pénze benne van, az nem is kérdés. Ma még inkább csak a fővárosban ügyeskednek, de a választások közeledtével vidéken is megjelenhetnek és bárkit provokálhatnak. Ha nem tudnám, hogy a mieink a hangadók közöttük, azt mondanám, hogy ezek még nálunk is gátlástalanabbak. Ha szembekerültök velük, szövetségesként kezeljétek őket, de ne hagyjátok rászedni magatokat, legyetek igencsak körültekintőek, addig is, amíg lefékezzük őket.

Néhány ellenzéki pártocskával szemben is van hasonló természetű sejtésem. Nevetséges, de a politológus elemzések szerint a 2018-as választásokon e kis országban közel négyszáz párt akar indulni. De akármit is harsognak, véssétek az agyatokba, ez mindegyikük részére kizárólag pénzkereseti kérdés. Hobbipártok; kisebb gondjuk is nagyobb, mint a kormányváltás, amiről prédikálnak. Sajátságos bohózat, amelyen még nevetni sem lehet. Nehogy azzal töltsétek az időtöket, hogy méricskélitek, melyik mit mond. Másnap már úgyis az ellenkezőjét állítja. De nem csak a néhány százalékos kis pártocskákkal szemben van rossz érzésem. Hiszen még az MSZP (a gój Botkával együtt, aki önmaga is szorgalmasan dolgozott a bukásán, de akinek – Jegyezzétek meg! – nem utolsó sorban gój mivolta miatt is buknia kellett) és a Jobbik (a bármennyire is zsidósodni akaró, de gójnak maradó akarnok Vonával az élén) egyaránt olyan gyerekes dolgokat művel, hogy ha nem tudnánk, hogy a mieink is ott állnak **a**

pártjaik

mögött (nem személyesen ő mögöttük) nem bíznánk meg bennük. Ez a közvélemény előtt láthatatlan kötelék magyarázza, hogy szavakban majdhogynem elérzékenyülten szónokolnak a baloldali/ellenzéki egység szükségességéről, de a háttérben szinte összehangoltságot sejtetően ellene dolgoznak. Ebbe az irányba hat (és tolja a szavazókat), hogy pozitív program helyett megállás nélkül lopással és hazugsággal vádolják a kormányt. Ám nem látom, hogy akárcsak egy komoly lopást is be tudtak volna bizonyítani bíróság előtt. Viszont az ő régebbi és mostani lopásaik sorozatban derülnek ki, miközben a kormány politikája a köznépnek egyre inkább tetszik. Akkor hát kire fog szavazni a magyar? Ítéltétek meg magatok.

Nos, ezzel az önmagában is szövevényes, túlbonyolított ügynök-kérdéssel sokkal szorosabban összefonódik, mint gondolnátok, az általatok ugyancsak piszkálgatott elszámoltatás kérdése. Olyannyira, hogy magam is megdöbbenek rajta, de csak kísértetiesen hasonló okfejtéssel vagyok képes válaszolni a számtalanszor és sokak által beígért elszámoltatás elmaradásának a miértjeitekre is. Azt jól látjátok, hogy a mély kibogozhatatlan összefüggés logikus, hiszen az érintett személyek köre vagy azonos, vagy szervesen kapcsolódik ugyanehhez a branchhoz. Biztos vagyok benne, hogy az elszámoltatást hangosan követelők sem igazán akarják azt, hiszen közülük is sokakat érintene. Ha megvizsgáljuk gazdasági-pénzügyi, politikai, sőt a sohasem feledendő, a potenciális ellenfelekkel leszámolás szempontjából is, csak ezt tudjuk megállapítani. Ezzel az összefonódással függenek össze a jogsértő, de általunk támogatott titkosítások is. A parlament által az elszámolásról elfogadott Zétényi-Takács törvény hatályba lépését nem más, mint a mi Göncz Árpádunk akadályozta meg. (Csak zárójelben és magunk között: tulajdonképpen tényleg rendszerváltásra lenne szükség ahhoz, hogy az ügynök-kérdés tisztázása és az elszámoltatás megtörténjen). A leleplezendő és elszámoltatandó körök képviselői, hála a körütekintő intézkedéseinknek, jórészt eltűntek ugyan a közéletből, de még a Terror Házának a terrorizmust Szállasiékkal kezdő falain sem szerepelnek. Sem az elkövetők, sem az áldozatok között. Így aztán, nem véletlen szerencsénkre, Szamuely és a Lenin-fiúk 1919-es országjáró statáriális bíraskodásainak, de 1946-1949 között az AVO, illetve az AVH (amelyeket Rákosiék eleve úgy alakítottak ki, hogy gój magyarok alig-alig kerültek bele, legfeljebb a verőlegények közzé, hogy majd később mindent rájuk lehessen fogni) bosszúállóinak és áldozatainak nagy része is névtelen maradt. De azt is biztosan tudjátok, hogy 1946-ban és akkortájt majdhogynem csendben kivégeztek két magyar miniszterelnököt is, tizenkét minisztert, több tucat katonai vezetőt és másokat. Sem ők sem és kivégzőik nem szerepelnek a Terror Házában. Nem baj, hiszen az a lényeg, hogy embereink elvégezték a dolgukat, amelyet dicső elődeink rájuk testáltak, minek ezt nyilvánosan dokumentálni. Akárcsak ezt követően a Kádár-rendszerben ügynökként dolgozó véreink is ugyanígy jártak el. Úgy érzem azonban, ti fájlaljátok zsidó történelmünknek e részleteit. Persze, hogy nem volt szép dolog, de a politikában a szépség nem létező kritérium. Nem volt szép az a Tiszaeszlár sem, amit ránk akartak fogni, meg a nyilasok és Horthy zsidóüldözése sem. De még így sem vagyunk kvittek máig. A gójok hetedízíglén bűnhődése napirenden marad. Értsétek meg: a

terrorra terror a válasz, akkor is, ha ők csak visszaütöttek. Slussz-passz. Szálljatok le a témáról.

Elnézést e kifakadásért, de ennyi évtized után mindezt már lerágott csontként kell elfogadtatni a gójokkal, **nem pedig még nekünk is ezen rágódni**. Ráadásul magam is megjárhatom, ha további részletek kerülnek nyilvánosságra. De ha jól sejtem, közületek sem mindenki makulátlan (ha akad egyáltalán), s nem jártok jól az ilyesféle kutakodásokkal, főleg ha a jövőtök lehetséges alakulását nézzük. A múlt ma még sokak életében a szocialista rendszerbe nyúlik vissza. Ugyanis természetesen,

akárcsak

a mai rendszerben, régiben is mindenki volt valaki: vezető, vagy beosztott, tartótiszt, vagy ügynök, verőlegény, vagy szenvedő alany, egyszóval, mai szemmel nézve, bűnös, vagy áldozat

. Ők azok, akik most is ellenfelek, habár nagy részük a mai helyzetben már szövetséges, s ha nem is uralják, akkor sem félvállról vehető részesei a politikának. S ne feledjétek, hogy ez minden oldalra érvényes, de főleg az ellenzékre. Tetszik, nem tetszik, számos vezető pozíciót, a kulcspozíciók jó részét kétes múltú zsidó és gój alakok foglalják el, és sikeresen butítják ma is a gójokat. Minket nem, akkor sem, ha az említett bűnök ránk is vonatkoznak, talán még fokozottabb mértékben, de mi elnézzük egymásnak.

A 2018-as választásokra felkészülésekhez jöjjön egy kis módszertani útmutatás, ami a rendszerváltás kellő értékeléséhez is nélkülözhetetlen. Azt látjátok, a rendszerváltás kisiklott, de úgy érzem a kérdéseitekből, az okait nem eléggé ismeritek. Néhány húzásunk lényegéről még tudnotok kell. A magyarok azt remélték, az MDF vezetése alatt végre teljesen az övék lesz az ország. Nehogy azt higgyétek, hogy egyszerű volt az MDF ügyvezető elnöki posztjára az alapítók és a közvélemény bizalmát élvező Bíró Zoltánt „politikailag korrekten” eltávolítani. A környezete segítségével rábeszéltek, ne nehezítse az MDF és kormánya helyzetét azzal, hogy az MSZMP tagja volt. Holott őt kizárták az MSZMP-ből, és nem is nagyon akadt nála predestináltabb jelölt az elnöki posztra. Ezrek MSZMP-tagsága senkit nem zavart, ezért nagy mutatvány volt, hogy mi meg éppen ebből az érdeméből csináltunk buktatót, majd olyan személyt állítottunk a helyére, aki, ha nem is volt a mi emberünk, rávehetőnek tűnt arra, hogy elnéző legyen velünk szemben, azaz, ne a fellelkesült magyarok oldalára, hanem, ha egy kicsit megszorongatjuk, a mi oldalunkra álljon. A célra kiszemelt ifjabb Antall Józsefnek (a zsidómentő idősebb Antall József fiának) eredetileg semmi köze nem volt az MDF-hez, de kiéreztük, hogy a szabadkőművességből kifolyólag minderre hajlandónak mutakozhat. S valahogy (Nem tudom, konkrétan hogyan, de benne volt a kezünk, ahogy egyik szabadkőműves felettesem nekem rebesgette) még az is elintéződött, hogy Antall elfogadtatását ne mi, hanem a gójok által megbízhatónak tekintett Csoóri Sándor költő kezdeményezze. Ezért és így csináltunk Antallból MDF-elnököt, majd miniszterelnököt. Várakozásainkkal ellentétben azonban nagyobb

nyomásnak kellett alávetni, hogy nekünk kedvező irányba tegyen lépéseket. A kormánya megalakítását követően beletelt majdnem egy hét, míg végül Antall az MDF-en, saját pártján átlépve, megkötötte az MDF-SZDSZ paktumot. Magyar szempontból nézve klasszikus árulás volt (akárcsak később Horné, hiszen az MSZP egyedül is alakíthatott volna kormányt, de ő is koalícióra lépett az SZDSZ-el), de mi igencsak nagyra értékeltük, mert így jutottunk hatalomhoz ismét, még jelentősebbhez, mint a rendszerváltás előtt. Ezért érezték és mondogatták Csurkáék, majd őket követve sokan mások (vannak, akik még ma is mondogatják), hogy nem volt rendszerváltás. Ez persze butaság, mert a szocializmust kapitalizmus, sőt, hála az SZDSZ-nek, vadkapitalizmus váltotta fel, amelyben mi a vérünkben lévő gátlástalanságot szabadon engedve, úgy érvényesültünk, ahogy akartunk. Ebből a mi sajátos szűk szempontunkból nézve, tényleg nem volt rendszerváltás, legalábbis számunkra.

Bíróra visszatérve, látjátok, ő hallgatott a felébresztett lelkiismeretére és lemondott. De arra is emlékeztek biztosan, hogy amikor Hornnak a parlamentben a szemére hányták, hogy pufajkásként fegyverrel harcolt a szocialista rendszer védelmében, eszébe sem jutott a lelkiismeret, hanem azzal válaszolt, hogy „Na és?” Utána pedig ugyancsak lelkiismeretlenül kiárúsította az országot. Mindkét politikus eljárása a javunkat szolgálta, a lelkiismeretes és a gátlástalan is; legfeljebb azt latolgathatjátok, melyikben volt nagyobb a mi érdekünk, vagy melyikük eljárása volt számunkra a hasznosabb. Amire az a válasz, hogy az EU brüsszeli központjában Horn-terem van, és nem Bíró-terem. No meg az, hogy Antall beemelése az MDF töréspontjának bizonyult, akkor is, ha Antall kezdeti megnyilvánulásai látszólag az MDF szellemiségében fogantak. Ettől kezdve azonban az MDF fejlődési vonala, majd elnökeinek színvonala egyre süllyedt, mígnem a nevetségesbe fulladt. Többet mondok: az MDF lefegyverzése, más szóval a rendszerváltás kisiklata, töréspont volt Magyarország számára is. Az eredeti MDF irányítása nyomán ma Magyarország lehet, hogy sokkal, de valamivel mindenképpen magyarabb lenne, mi pedig egy picikét rosszabbul élnénk.

Előbb azonban kritikus helyzet alakult ki, mert az akkor félelmetesnek tűnt „négy Cs”, azaz Csengey Dénes, Csurka István, Csoóri Sándor és Cseres Tibor, de sokan mások is ráéreztek a paktum veszélyre, csak már későn. A „négy Cs”, főleg az élenjáró Csengey és a nagy ravasz Csurka, ebben – mint ahogy sok más kérdésben is – nem tévedett. Ezért mindenre nagyon oda kell figyelnünk állandóan, mert ilyen finesztes gójok mindig akadnak. Valamennyi megszólalásuk és írásuk életveszélyes volt számunkra. De a gyakorlatba átültetésre nem volt meg a kellő erejük. A vak szerencse is a kezünkre játszott, mert – Mit ad Jahve! – Csengey fiatalon, 38 éves korában, minden előjel nélkül, korai és titokzatos, de ahogy az orvosok megállapították, természetes halállal kiesett a sorból, stílusosan pont a névnapján. Csoóri meg mindig kezelhetőbb volt. Ezért Csurka sem sok támogatást kapott Csoóritól, Cserest meg nagyon lefoglalta az Írószövetség elnöki posztja. Csurka így egyedül maradt, s egy idő után, az erőviszonyok megváltozását látva, talán elég akarata sem volt már a kilátástalan harchoz. Persze, ennek ugyancsak volt a magyarázata is. Szerencsére jó érzékkel beépítettünk mellé egy ..., hogy is mondjam, szóval, egy számára rokonszenves háttérhatalmi személyt, akin keresztül nem sikerült ugyan letéríteni őt a minket sarokba szorító szellemi vonaláról, de a

gyakorlati politikában, amiben baleknak bizonyult, kisiklattuk, s ami még fontosabb, sikerült szétvernünk a MIÉP-et is. Igaz, akkor emiatt Csurka már nem is aggódott, talán még örült is, mert felfogta, milyen helyzetbe került, ezért a veszett fejsze nyeleként, kéretlenül a Fideszbe próbált kapaszkodni. Bár ezzel a saját pártját árulta el, számára ez tűnt a tűrhető és némileg perspektivikus megoldásnak. De már ez is késői volt, s a Fidesz sem úgy reagált, ahogy ő elvárta volna.

Nos, bizonyára nem csodálkozok rajta, hogy ilyen tapasztalatok birtokában a MIÉP szellemi utódjaként induló, velünk szembeforduló és elég erősnek tűnő Jobbik élére is, nagyon óvatosan, több lépésben és áttételes módszerekkel olyan embert kellett ültetnünk, akiből kinézhető volt, hogy ha vargabetűkkel is, de rátéríthető az antallihoz hasonló útra. (Kissé túlzás a szellemi jelző is és az utódpart is, de azért nem teljesen melléfogás, mert kezdetben a két párt közötti személyi átfedés jelentős volt és együtt is működtek). Mint láthatjátok, a Jobbikban zsidó szempontból nézve, pillanatnyilag minden rendben és jó irányban halad.

A tanulság mindebből, amit mindig ismétlgetek nektek, hogy mindig, de most különösen arra kell ügyelnünk, hogy se a politikában, se más területeken ne nőjenek ki kiemelkedő gój személyiségek. Ez egyáltalán nem egyszerű feladat az egyre magyarabbá váló országban. Ám amint az elmondottak bizonyítják, a politikában elég jól haladunk. De emlékeztethetlek titeket arra is, a maga idejében sikerrel megakadályoztuk, hogy az énekesnők közül messze kiemelkedő Zalatnay Sarolta ne birtokolhasson saját tv-csatornát, a színházak élére ne nevezhessenek ki gój igazgatót, vagy a volt juhászbojtár Stadler József ne lehessen sikeres vállalkozó, és sorolhatnám. E vonatkozásban ti is legyetek nagyon elővigyázatosak.

Mindemellett, az egyeztetés hiánya miatt, akadnak politikai baklövéseink is. Mindenki másképp látja a dolgokat, de néhányunk melléfogásának komoly következményei lehetnek és vannak is. Ilyennek tartom Komoróczy Géza zsidó történész professzor állítását, miszerint Árpád fejedelem zsidó volt. Erre, természetesen, nincs semmi bizonyíték, s csak arra jó, hogy hergelje a magyarokat és szülje az antiszemitizmust. Ez utóbbira ugyan mindig szükségünk van, de a honfoglalást azért már ne sajátítsuk ki. Gerő András történészünk is rendszeresen és harcosan túlhangsúlyozza az általa „*zsidó szempontnak*” nevezett problémakört. Legfrissebb példa rá, hogy akkor támadja a Jobbikot, amikor Vona egyebet sem tesz, mint tényekkel és szavakkal tudunkra adja, hogy „

bármivel kész összefogni a

Fidesz ellen

”, azaz

szavakban sikerült kialakítani az ellenzéki egységet. Ám Gerő a túlméretezett harcosságával éppen a még törékenynek sem nevezhető ellenzéki egységet kockáztatja. Akkor is, ha a

„szövetség” a Jobbikkal nyilvánvalóan csakis átmeneti lehet. A néhány évvel ezelőtt Gerő által szerkesztett többkötetes „

Antiszemita közbeszéd

” is kétes értékűnek bizonyult, mert népszerűsítette a magyarok között azokat, akik szót mertek emelni a nyomulásunk ellen. Kihívó provokációnak vélem, hogy közölünk egyesek támogatják cigány tartomány létrehozását négy északkeleti megyében, ami először még a szocializmus utolsó éveiben merült fel. Aztán, a roma büszkeség napján véletlenül sem magyar, de még csak nem is cigány, hanem egy zsidó politikus, Majtényi László volt ombudsman, tart a romákról egekig magasztaló beszédet. Ezek ugyanolyan politikai botlások, mint hogy a kormányra joggal neheztelő MVSZ, az általatok is emlegetett Patrubby és Drábik vezetésével Trianon százéves évfordulója alkalmából Magyarországon és a világon szétszórt magyarság körében aláírás gyűjtésével akarja a kormányt rávenni, hogy álljon ki Trianon ellen és kérje nemzetközi fórumokon a trianoni diktátum revideálását. Szó se róla, a századik évforduló kiváló alkalom erre, de minél eredményesebb lesz a kampány, annál inkább fenyegeti a Visegrádi Négyek Netanjahu beépülése által már egyébként is meggyengített egységét. (Ezt mi nem bánjuk, a példát csak a hasonlat kedvéért idéztem).

De nem segít, hanem árt nekünk az általatok bálványozott Csintalan Sándor is. Tény ugyan, ahogy írtatok, mindig **önkéntesen** segített nekünk, mert a tv-ben, ha a partnere csak érintőlegesen is zsidó vonatkozású kérdést feszegetett, ő azonnal leintette, vagy lekapcsolta az illetőket. De emlékezzetek csak vissza, melyik pártnak nem segített még, beleértve a Jobbikot is? Most meg 360 fokos fordulattal visszakerédkedik az MSZP-be, egykori pártjába, sőt egy évre az elnökségét is vállalná. Fiacskáim, érzitek a komikumot abban, hogy valaki

egy évre

akar elnök lenni? A tragikum pedig az, hogy elérheti, hiszen e pártban egyre kevesebben vannak olyanok, akik még nem voltak az elnökei. Csintalant a HÍR TV „

Szabadfogás

” című önmutogató műsorában már rég csatasorba állították, most pedig, igaz már csak „180 fok

” címmel, de saját műsort is kapott. Elég egyszer megnéznetek, rájöttök, hogy Csintalan tényleg csintalan, ami a tv-ben ellenjavallt állandó gesztikulálásán és izgágaságán tetten érhető. Jókat mulattam azon is, hogy új műsorának háttérben talányos okból egy kisvonalat jár megállás nélkül. Mozdonyvezetője azonban nincs, utasai sincsenek, csak fontoskodó barátotok képe vigyorog az utolsó kocsis utolsó ablakában. Az már csak ráadás, hogy a vonat kerekei nem forognak, hanem csúsznak a hullámvasúthoz hasonlóan dimbes-dombos felszínre épített sínen, s maga a szerelvény mindig csak egy irányba halad: balra. Nekem a rákosista ötvenes évek táncos csasztuskáját juttatta eszembe: „

Hegyek-völgyek között zakatol a vonat ...

”! Körülbelül ilyen szintű a műsor tartalmilag is.

Azért idéztem fel az általatok is említett fenti eseteket, hogy rámutassak, számunkra nem az a lényeg, hogy valakinek igaza van-e, vagy sem, hanem, hogy **az eljárása az adott**

körülmények között hasznos-e számunkra, vagy nem.

Ugyanis ezzel is úgy állunk, mint ahogy a lelkiismerettel kapcsolatban az előbb kifejtettem. Számunkra huszadrangú, de azt is mondhatnám, lényegtelen kérdés, hogy valakinek úgymond elvben, vagy történelmileg igaza van-e, vagy nem. Zsidók vagyunk, azt kell néznünk, hogy az adott pillanatban a kiállítás, az állásfoglalás mit hoz nekünk a konyhára, és főleg elősegíti-e az országgal kapcsolatos mindig szem előtt tartandó távlati céljainkat.

Ehhez kapcsolódóan osztom is, meg nem is a tárgyalt témánkkal ugyancsak szorosan összefüggő nézeteiket, miszerint Európának (hangsúlyozottan beleértve mind a nyugati, mind a keleti részét) évszázadok óta két európai néppel volt és van baja: a németeket büntetni, megszelídíteni a magyarokat pedig elnyomni, kiirtani akarták és nyugodtan mondhatom, ma is akarják. A történelem folyamán pénzügyi eszközökkel és politikai téveszmékkel éppen e céllal zavarták őket bele két világháborúba. A németek megszelídítése most előbbre tart, mert az „angyali” Merkel, meg a mögötte álló szabadkőművesek ügyes és hatékony húzásai miatt e folyamat felgyorsult. A hasamat fogom a röhögéstől, mert láthattatok, a németeket olyan helyzetbe hozták, hogy két zsidó közül választhattak maguknak kancellárt. Ezt, a pénz és a téveszmék mellett azzal is biztosították, hogy mind a CDU-CSU-ban, mind a PSD-ben számos vezető poszton nem német németek ülnek. Ezért a vezető európai politikusok megengedhetik, hogy látszólag mégis Németország uralhassa Európában a politikát, s a gazdaságot. Sőt Európa „megújítását” kezdeményezhette és vezetheti. Ennek azonban veszélyes eredménye is lett. A Bundestagba bejutott egy német német párt, az AfD. Ezzel megdőlt az uniópártok filozófiája, miszerint *„tőlünk jobbra csak a fal van”*. Ezért aggasztja az AfD még a teológiai akrobata jezsuita Ferenc pápát is.

Némileg hasonló volt a helyzet Magyarországon is, amíg a MIÉP és a Jobbik, illetve a Fidesz-KDNP előre nem tört. Az előzőekben ismertettem, hogy a MIÉP-et és a Jobbikot már sikerült kiiktatnunk, de a Fidesz-KDNP, bár merőben más a helyzete, mint az AfD-nek, változó erősséggel ugyan, de magyarkodik, s egyre inkább tekintélyt szerez nemcsak az országban, hanem Európában is, az pedig különösen nyugtalanító, hogy nem csak a keleti részén. Mint látjátok, Brüsszel a napirendjére is tűzte őket, s most melléjük kerül az AfD is. A „rendszer- és kormányváltó” szándékokat mindezen tények ismeretében kell irányítanunk, illetve alakítanunk.

Ha már az EU-nál tartunk, bár többször váltottunk már róla szót, ki kell térnem rá ismét, ha ezúttal nagyon röviden is. Emlékeztek, már a kezdet kezdetén megmondtam, hogy az EU nem lesz európai, hanem az amerikai-izraeli érdekek függvényévé válik. Kétkedtetek benne, de most láthatjátok, én pedig kifejezett örömmel állapítom meg, hogy még túl is teljesítette a jóslatomat. Ma már nemcsak az időközben mérsékelt eredeti céljaitól eltérő, hanem azokkal ellentétes akciókat hajt végre, nem unióként viselkedik, nem védi, hanem támadja a tagállamait. Érdekes és számunkra reménykeltő, hogy az EU-központban felütötte a fejét a brüsszelitisz járvány. Már

ledöntötte a lábáról a lengyel Tuskot, az uniós képviselők jó részét, de még a sokak által horvát bánnak nevezett magyar Navracsicsot is. Ennek a szigorúan zárt körben terjedő előkelő nyavalyának az a legjellemzőbb tünete, hogy okkal-oktalanul azt hajtogatják, nincs Soros-terv, nincs migráns kvóta, miközben mindegyiket engedelmesen és hangyaszorgalommal hajtják végre. Magyarországon meg a tolerancitisz ütötte fel a fejét, minek következtében ma már nem kevésbé megszállt ország, mint a nyugat-európaiak, hiszen a közel háromszázmilliárdos kerítés csak a muszlimokat tartja távol. Nyugat-Európába az iszlámok özönlenek úgymond törvénytelenül, ide meg a zsidók, a kínaiak és mások, törvényesen, de a közvélemény tájékoztatása nélkül. A formai különbséget én is látom, de kíváncsi vagyok rá, ti látjátok-e a lényegi különbséget? A mi „történelmi” csendes betelepülésünk rendben van, de a rendszerváltás óta felgyorsult a kínaiaké. A magyar illetékeseket ez láthatólag nem zavarja, de minket egyre inkább. A főváros és a nagy városok tele vannak kínai éttermekkel és üzletekkel, sőt minden jelentősebb településen is megjelentek már. Törvényszerű, ezért tartok tőle, a magyarok egyszer megsokallják és ellátják a baját azoknak, akik ezt engedélyezik és elnézik, és akkor mi zsidók is eszükbe jutunk. Sok más mondanivalóm lenne még az EU-ról, de majd egy másik levélben.

A sikereink mellett számolnunk kell azzal is, hogy a kormány magyarságvédő külpolitikája, valamint családtámogató és nemzeti konzultációs belpolitikája hozza az eredményeket és hozni fogja a szavazatokat is. Ez ellen most még nem sokat tudunk tenni. Ugyanakkor éppen ez a politika a mi kezünkbe is ad egy fegyvert: valamennyi szomszédos országban mindig akadunk szövetségeseinkre, hiszen a Fidesz-KDNP-kormány magyarságvédő politikáját sehol sem nézik jó szemmel, főleg a katalán válság után. Ám e lehetőségek kiaknázása igencsak elővigyázatos és alapos körütekintést igényel, mert visszafelé is elsülhet, és nem is megy egyik napról a másikra.

Mindezek okán abban egyetértek veletek, hogy ez nem a mi kormányunk, illetve, fogalmazzunk pontosabban, nem annyira a mi kormányunk, mint a magyaroké, de utat kell engednünk neki, akkor is, ha pillanatnyilag az újraválasztásuk nemcsak nekünk, sőt elsősorban nem nekünk, hanem a gój magyaroknak az érdeke. Óvatosan, de ezt akár nyíltan is hangoztathatjuk, hiszen a gój közvélemény szerint, amit a zsidók támogatnak, az csak rossz, amit elleneznek, az pedig csak jó lehet nekik. Tehát ezzel is csökkenthetjük a Fidesz-KDNP-re szavazók számát, s talán elérhetjük, hogy ne legyen kétharmaduk és mégis rákényszerüljenek valamilyen koalícióra. Lehetőleg az LMP-vel.

Remélem, már megtanultatok olvasni a soraim között, s az ártatlannak tűnő megjegyzéseim mögött is megérzitek a gátlástalan nyomulásunkat szolgáló célzatos utasítás-féléket. Tartok tőle, hogy a figyelmesebb gój olvasók is, de nem probléma, mert gátlástalanságban úgysem érnek utol bennünket sohasem. A gójok egy ponton túl már csak eredménytelen véráldozatokat tudnak hozni, ahogy többször láthattátok a történelmük folyamán. Persze, ha rosszul alakulnak a dolgok, mindez a mi részünkről is áldozatokkal jár majd, de az újabb kvázi holoáldozatokért is hetedízigen fognak bűnhődni, és – ami a legfontosabb – fizetni. A kormánypárti politikusok lépten-nyomon esküdöznek, hogy zéró toleranciát teremtenek az antiszemitizmus ellen. (Az ellenzékiek e kérdésben át is engedik az első helyet a Fidesz-KDNP-nek, amely láthatóan érti az összjátékot). Szerencsénkre ezért esik kevés szó az erősödő zsidó-cigány lopakodó magyarellenesség ellen. Azt azonban meg kell hagyni, hogy az utóbbi időben a kormánypártok a szomszédos országokban és az EU részéről növekvő magyarellenesség ellen szólnak és tesznek is. Kellemetlen lenne számunkra ha itthon is elkezdenék. Ennek a veszélye most fennáll. Sajnos, egyre közismertebbé válik az is, hogy az egyik fő működési területünk, a szabadkőművesség átszővi a pártokat, sőt hogy a parlamentben ott ülnek a szabadkőműves vezetők. Nevükön még csak egy-kettő ismert, de a jelenlétük már nem titok a közvélemény előtt. Főleg azt követően, hogy Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes is rosszallóan beszélt a parlamentben a szabadkőművesekről. Mindez leleplezi a törekvéseinket, korlátozza a működési területünket és óvatosságra int.

Én pedig befejezésül titeket arra intelek, hogy ne azokon az egyébként megkérdőjelezhető akcióinkon és cselvetéseinken rágódjatok, amelyeket felfedtem előttetek, hanem a megvalósításukat elősegítő **módszertant** értsétek meg, és főleg sajátítsátok el, mert 2018-ban szükségünk lehet rá. Mindezt szem előtt nem tévesztve nyugodtan folytathatjátok az igazság (célirányosabban fogalmazva a zsidó igazság) keresését is. Önmagában az nem árt, tanulhattok belőle, segíthet benneteket abban, hogy melléfogás nélkül, de fortélyosan a nekünk hasznos mellé állhassatok, s a levelem elején megfogalmazott összetett érdekeink szellemében segíthessétek elő a sikereinket a sokszor elkerülhetetlenül kényes ügyeinkben.

Várom a leveledet. Jahve áldjon!

Nagybátyád.

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

/Megjelent a KAPU 2017/10. számában/